

Hejsek 6

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXXII únor 2017

Pejsek štěká...

Haf! Haf! Haf!

Druhé pololetí je tady a my vás prosíme o příspěvky – 300 Kč.

Haf! Haf! Haf!

Štěkám vše nejlepší k narozeninám Sáře!

Haf! Haf! Haf!

Bruslení se nám letos náramně vyvedlo! Po dlouhé době jsme bruslili venku, na slepém rameni Vltavy, sluníčko svítilo a moc jsme si to užili.

Haf! Haf! Haf!

Nacvičování divadla se pomalu rozjíždí! Už máme rozdané skoro všechny role. Scénář nejspíš čeká ještě několik úprav, ale postavy a děj už vykryštovaly.

Haf! Haf! Haf!

Na nástěnce máme od paní Švejdové nový komiks, určitě si ho prohlédněte, stojí za to!

Haf! Haf! Haf!

Slyšte! Slyšte! První člověk už má zaplacený tábor! Je to Štěpán Horák a má náš obdiv.

Štěně štěká...

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

I Malý oddíl letos porovná své dovednosti na Mistrovství v uzlování! To se bude konat 9. 2., tak hezky trénujte, ať je to pořádný souboj!

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Datum divadelního festivalu sice ještě není pevně dané, my už ovšem pilně

trénujeme naše divadlo, myslím, že se máte na co těšit.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Tábor se nám pomalu blíží, my se na něj už moc těšíme! Abychom mohli vyrazit, je potřeba do konce května zaplatit a odevzdat přihlášku i potvrzení od lékaře.

Co budeme dělat my menší?

- 2. 2. Schůzka (17:00–18:30)
- 9. 2. Mistrovství v uzlování (17:00–18:30)
- 16. 2. Schůzka (17:00–18:30)
- 23. 2. Schůzka (16:00–19:00)
- 25. 2. Výroční výprava

A dále...

- 24.–26. 3. Víkendová výprava
- 16.–17. 4. Velikonoční výprava
- 19.–21. 5. Oddílové hry o štítek tábora
- 4. 6. Poklad

Co budeme dělat my větší?

- 7. 2. Jarňáková oddílovka (16:30–19:00)
- 14. 2. Družinovky (16:30–19:00)
- 17.–19. 2. Výprava na Sázavku
- 21. 2. Oddílovka (16:30–19:00)
- 25. 2. Výroční výprava
- 28. 2. Družinovky (16:30–19:00)

A dále...

- 1.–2. 4. Divadelní festival
- 13.–17. 4. Velikonoce
- 28. 4. – 1. 5. Přejít hor
- 19.–21. 5. Štítek taborníčka
- 9.–11. 6. Poklad a výprava na vodu
- 1.–23. 7. Tábor

Časopis Pejsek vyhlašuje

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

JEŽŠÍMARJA TO BYL ROKENROL! na téma

Povídky a básně zasílejte na Vosovu e-mailovou adresu

vosafilip@seznam.cz

nebo mu rukopis předejte na schůzce.

Uzávěrka je 31. 1. 2017.

Všechna díla vyjdou v literární příloze únorového Pejseka a jejich autoři získají 5 bodů do bodování. Odborná porota odmění nejúspěšnější autory hodnotnými cenami.

MÍT TŘI HLAVY JE JAKO MÍT SOUROZENCE

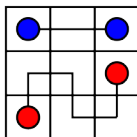
BUĎ UŽ KONEČNĚ ZTICHA!

NIKOHO TO NEZAJÍMÁ!

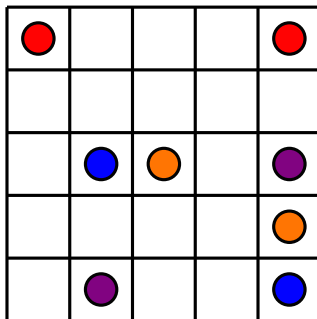
Spojování teček

Pravidla jsou jednoduchá. Spoj stejně barevné tečky tak, abys čarami zaplnil celou mřížku a čáry se nekřížily. Své řešení ukaž Pomerančovi a dostaneš pár bodů do bodování.

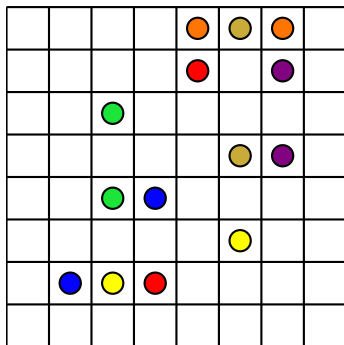
Takto vypadají správně spojené tečky.

Pro mladší (do 5. třídy včetně):

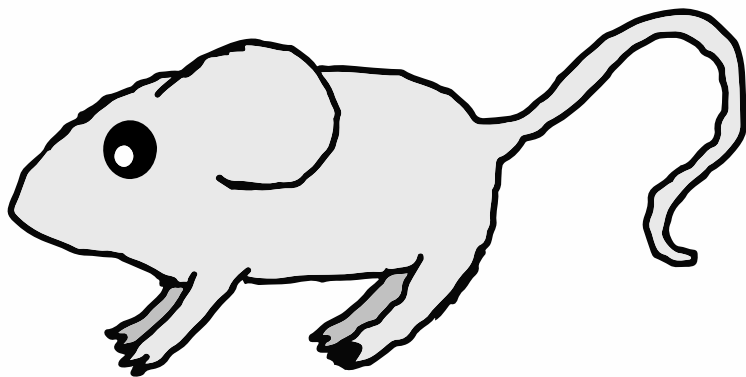

Pro starší (od 6. třídy včetně):

Štěně

Venku pořádně mrzne a ani hustý kožíšek neochrání myšku před takovou zimou. Pomoz jí tedy se zahřát a dokresli jí třeba čepici, nebo i jiné oblečení, aby jí venku nebyla zima. Oblečenou myšku ukaž Týně nebo Majdě, nějaký ten bodík do bodování tě jistě nemine.

Výprava do ZOO – 22. 1.

Sešli jsme se v neděli ráno v hojném počtu na Nádraží Holešovice. Zanedlouho jsme se

autobusem dopravili do ZOO, koupili vstupenky a započali naši cestu za zvířaty celého světa. Dopoledne jsme se potýkali s krutým mrazem a hladem, ale vše jsme zdárně překonali. Viděli jsme tučňáky, lachtany, všemožné ptactvo, želvy, lamy... U některých zvířátek jsme si našli, kde žijí, abychom si mohli jejich obrázek nalepit na naši mapu světa. Každý správný cestovatel kolem světa přeci musí znát, kde jaké zvířátko žije! Oběd jsme si dali v pavilonu šelem. Bylo tam teplo a šelmy byly za sklem, takže nám ani to jídlo nesnědly. Dále jsme nasedli na loď (o pozici kapitána jsme se střídali) a dopluli jsme až k pavilonu velemloků. Odtamtud jsme pokračovali k radaru, který nám změřil, jak rychle běžíme, a přirovnal naši rychlost ke zvířeti. V afrických mokřadech jsme si vyzkoušeli, jak to v přírodě funguje – tedy že každý chce někoho sníst, ale musí si dávat velký pozor, protože někdo jiný chce sníst jeho. Když jsme prošli kolem horských koz, zkusili jsme si práci zoologů. U gaviálů jsme kreslili naše zážitky, abychom měli co dát do

kroniky. Protože naše cesta vedla znovu kolem tučňáků, vtělili jsme se na chvíli do jejich kůže a naplnili své žaludky rybami, které jsme sami chytili. Na závěr jsme vyšli kopec, abychom se podívali, jak to vypadá v indonéské džungli a u polárního medvěda. Po pár jízdách na tobogánu nastal nejvyšší čas vydat se k východu.

Kontakty:

Májka 725 807 853

Sára 728 739 631

Bruslení a divadlo

(21.–22. 2.)

V sobotu ráno jsme se sešli před klubovnou a jen co jsme si odložili věci, tak jsme se rozdělili do skupin tajných agentů a vydali se do města předávat zprávu našim spojencům pomocí zastávek MHD a u toho poznávat dopravní značky. Po návratu jsme se naobědvali a s bruslemi a smetáky v ruce vyrazili ven. Měli jsme totiž štěstí – díky dlouhým mrazům jsme po dlouhé době nemuseli do tlačenic na kluzištích Na Františku nebo v Černošicích, místo toho jsme zamířili do Libně na zamrzlé slepé rameno Vltavy. Protože to není daleko, tak jsme od klubovny vyrazili pěšky. U Vltavy, kterou pokrývala tlustá vrstva ledu a trocha sněhu, jsme nazuli brusle a začali se klouzat – a někteří na to ty brusle ani nepotřebovali. Bruslili jsme až skoro na konec ramene, hráli na babu, občas jsme se i vzájemně shazovali nebo koulovali... nakonec jsme si vymetli poměrně velikou plochu, na které jsme hráli kopací hokej. Někteří u toho zvládali tropit neuvěřitelné bruslařské kousky, jiní byli rádi, že se občas trefí do puku, ale bavilo nás to a vydrželi jsme to asi dvě hodiny. Když už jsme byli patřičně vymrzlí a vybruslení, tak jsme došli na Palmovku a dojeli zpátky do klubovny. Během toho nás opustil Máťa, který další den odjížděl na lyžák. Do klubovny za námi ale pro změnu dorazila Tea, která se ze svého vrátila. V klu-

bovně jsme se najedli a pustili se do promítání – koukali jsme na fotky nové i prastaré, grotesky a nakonec i na záznam Snídaně s nebožtíkem z minulého festivalu. Když už nebylo co promítat, tak jsme ještě na chvíli vytáhli deskové hry a pak už zbývalo jen vyčistit si zuby a zalézt do spacáků.

V neděli jsme nejprve trochu poklidili a potom se pustili do přípravy divadla. Všichni jsme dostali scénář a přečetli si ho, abychom vůbec věděli, co budeme hrát. To nám chvílku trvalo a byli jsme potom tak učení, že jsme vyrazili do parku zahrát si mičbee, abychom se trochu rozhýbali. Po návratu z parku jsme se naobědvali a s plnými žaludky se vrhli na rozdělení rolí a následnou první čtenou zkoušku. Zkoušeli jsme a zkoušeli, až se výprava začala pomalu chýlit ke konci. Nejprve jsme uklidili, a protože jsme byli rychlí, tak jsme znovu sáhli po deskovkách a ještě chvíli hráli Sedm divů světa nebo Ligretto. Pak už zbývalo se jen rozloučit, vzít batoh a brusle a vydat se zpátky domů.

Cestopis z Alp

Středa 24. 8.

U jezera Ingeringsee byl od časného rána provoz, kolem břehu projelo několik těžkých nákladních aut s jakýmsi pytli a okolí křižovaly džípy lesní správy. Do lesa na nás sice vidět nebylo, přesto jsme rychle

vstali, zabalili a civilizovaně se přesunuli na hráz, kde jsme posnídali s výhledem na jezero.

Před výstupem se konalo další kolo koupání, tentokrát se osmělili i Jenda s Vosou, na břehu setrval pouze Pomeranč, kterému to stačilo večer (*já se mu nedivím, myslel jsem, že je to má poslední hodinka – Vosova poznámka*). Ze břehu nás sledovali konsternovaní Rakušáci, které by to asi v životě nenapadlo (smýt vrstvu potu však bylo bezpodmínečně nutné). Že nepácháme nic zakázaného však potvrdila i osádka džípu správy národního parku, kterou pouze zajímalo, jestli u jezera nechceme tábořit déle, a když jsme ji ujistili, že hned kráčíme dále, nechala nás svému osudu.

Středa se co do trasy nevymykala dnům ostatním, to jest: byla to docela zabíračka. Z dvanácti set metrů (nejvyššího místa, kde se většina expedice kdy koupala pod širým nebem) jsme se museli přehoupnout přes sedlo s 1850 metry zase do údolí s dvanácti sty metry, a odtud okolo chalup Bergehube ještě jednou do sedla se 1790 metry.

V prvním sedle jsme poobědvali a nebyli jsme sami, spolu s námi zde čas trávil rodinka a ještě jeden manželský pár, kteří dojeli autem k jezeru, došli nahoru a zde lenošili a četli si (což je, jak jsme vypořozovali, typicky rakouský přístup). Při sestupu už nálada pomalu zamrzala, neboť nohy tuhly a kotníky bolavěly – v údolí to však alespoň částečně vylepšila čokoláda a lotusky.

Průchod chalupovým koplexem Bergehube byl dobrodružný, značka skončila na kraji oploceného soukromého pozemku a pokračovala až za ním (což se, vážení rakuští přátelé přírody, nestalo poprvé!). V chatě zřejmě nikdo nebyl, takže jsme přes dvůr prošli skrz, ale byli jsme docela vyklepaní (další možností bylo jít skrz elektrický ohradník a ohradu se skotem).

Prošli jsme kolem další cedule, že sběr borůvek a hub je povolen od osmi do šestnácti hodin, a začali to valit (tentokrát už skutečně naposledy) nahoru. Výstup byl velmi namáhavý, dílem i proto, že cesta byla značená skutečně velmi sporadicky (asi jednou za půl kilometru za dobrého počasí), ale zvládli jsme to.

Obloha byla jasná a ze sedla byl nekonečný výhled do všech stran. Důvěrně jsme se seznámili s místními kravami, které nás nechtěly pustit k prameni s vodou – nakonec jsme to ale usmlouvali a mohli si uvařit večeři. Zapadalo slunce a shodli jsme se, že za tuhle romantiku to rozhodně stálo. Sluneční kotouč zalézal za hory a o jediné přerušení idylky se postaral Samařin propanbutanový vaříč. Tento největší potíživista výpravy, který se svou leností a slabým plamenem pokoušel Samaru a Elišku večer co večer vyhladovět, vyšlehl nečekaně s vervou plamenometu do značné výše. Naštěstí si to hned vzápětí rozmyslel a zhasl, takže to neodneslo ani Eliščino obočí, které bylo nejbližší, a my se mohli bezpečně najíst.

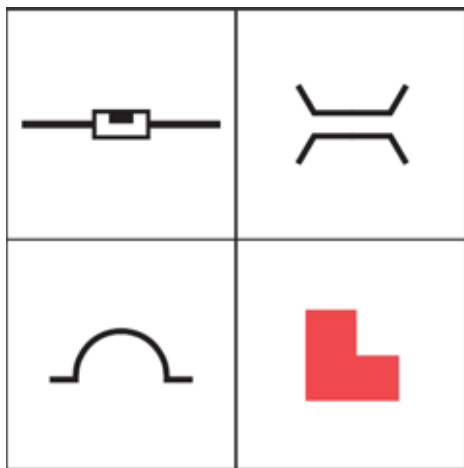
Usínali jsme pod hvězdnatou oblohou s výhledem

do široka daleka, a jediné, co nás rušilo, bylo tiché přežvykování krav všude kolem.

Na kolik kilometrů zmizí značka ve čtvrtek? Jak se čte název města „Wald am Schoberpaß“? A kam jenom mohla zmizet Vosova okurka? Čtěte v březnu!

Mapa, mapa, mapa!

Jak všichni dobře víte, mapy jsou užitečné při putování známou i neznámou krajinou. Abychom se v nich co nejlépe vyznali, používají se pro výskyt některých typických a častých objektů specifické ikonky – mapové značky. Kdo správně pojmenuje Elišce ty následující, dostane 2 body do bodování.

Kontakty:

(Kontakty na Májku a Sáru najdete u mladších)

Eliška (728 467 049)

Jenda (799 790 244)

Pomeranč (720 358 010)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

